CONSIDERENTE PRIVIND CONSILIUL PENTRU DREPTURILE OMULUI - PRINCIPALUL ORGANISM AL NAȚIUNILOR UNITE ÎN MATERIE DE PROMOVARE ȘI RESPECTARE A DREPTURILOR OMULUI

Virginia ZAHARIA, dr., conf. univ.,
Universitatea Cooperatist-Comercială din Moldova
e-mail: virginica.zaharia@yahoo.com
Ala LUCA, dr., conf. univ.,
Universitatea Cooperatist-Comercială din Moldova
e-mail: lucaala@mail.ru

CONSIDERATIONS ON THE HUMAN RIGHTS COUNCIL - THE MAIN UNITED NATIONS BODY FOR THE PROMOTION AND RESPECT OF HUMAN RIGHTS

Abstract

The United Nations has a particularly important role in the international promotion of human rights, for the fulfillment of which it has been a system of principal and subsidiary bodies that, in one way or another, actively participate in efforts to promote and protect fundamental rights and freedoms worldwide. The Human Rights Council aims to promote and respect fundamental human rights and freedoms at the global level, being responsible for promoting respect for the protection of human rights without discrimination, by developing recommendations on serious human rights violations. The problem of non-respect for human rights is not only a national, internal problem of states, but an international, global one, in the observance of which the whole international society is interested and first of all - the United Nations Organization.

Keywords: *Council, International Organization, Human Rights, respect, international, national, United Nations Organization.*

Introducere

Unul din principiile fundamentale ale democraţiei moderne menţinute în centrul preocupărilor statelor, ca şi al unor importante organisme şi reuniuni internaţionale constituie prioritatea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, fiind una dintre temele cele mai largi abordate pe plan internaţional. Societatea internaţională este preocupată de promovarea cât mai largă a drepturilor omului, de crearea unui cadru legal cât mai diversificat și actual de colaborare internaţională în acest domeniu, de realizarea unui sistem cât mai complex de apărare a drepturilor omului în variate domenii şi, totodată, de asigurare cât mai deplină a transpunerii în practică a acestora, inclusiv prin sancţionarea încălcărilor aduse normelor de drept existente, indiferent ce forme ar lua ele.

Instituţia drepturilor omului defineşte şi însumează un ansamblu de drepturi, libertăţi şi obligaţii ale oamenilor, unii faţă de alţii, ale statelor de a apăra şi promova aceste drepturi, ale întregii comunităţi internaţionale de a veghea la respectarea drepturilor şi libertăţilor respective în fiecare ţară, intervenind în acele situaţii în care drepturile omului ar fi încălcate într-un anumit stat [6, p.19].

Drepturile omului şi libertăţile fundamentale, drepturi esenţiale pentru viaţa, libertatea, demnitatea şi dezvoltarea persoanei umane, necesită – pentru respectarea universală şi efectivă a acestora – o largă cooperare internaţională între state, cooperare care s-a intensificat în special după cel de al doilea război mondial, odată cu apariţia celei mai cuprinzătoare organizaţii universale – Organizaţia Naţiunilor Unite [7, p.59].

În prezenta investigație științifică vom stabili competenţa Consiliului pentru Drepturile Omului, estimând importanța și rolul lui, vom identifica problemele actuale ale

drepturilor omului în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, drepturi universale, ce sunt deţinute de persoane indiferent de rasă, religie, poziţie socială şi presupune recunoaşterea şi aplicarea lor la nivel mondial.

Organizaţia Naţiunilor Unite este cea mai importantă organizaţie internaţională, atât prin caracterul său universal – cuprinzând aproape toate statele lumii, cât şi prin scopurile ce i-au fost conferite, prin vastitatea şi multitudinea activităţilor sale [1, p.104].

Organizaţia Naţiunilor Unite are un rol deosebit de important în ceea ce priveşte promovarea internaţională a drepturilor omului [3, p.5, art.1, pct.3]. Pentru a-şi îndeplini acest rol, organizaţia a pus la punct un sistem de organe principale şi subsidiare care, într-un fel sau altul, participă activ la eforturile pentru promovarea şi protejarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale, în toate ţările lumii [12, p.111].

Rezultate obţinute şi discuţii

Organele specializate în materia drepturilor omului din cadrul ONU sunt: Consiliul pentru Drepturile Omului, Înaltul Comisar al Naţiunilor Unite pentru Drepturile Omului, Înaltul Comisar al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi, Comisia pentru Condiţia Femeii.

Politica Naţiunilor Unite în domeniul drepturilor omului este realizată prin intermediul Adunării Generale, de un important numar de organizaţii. Una dintre cele mai importante organizaţii interguvernamentale cu atribuţii în domeniul drepturilor omului a fost Comisia pentru Drepturile Omului. Ea a fost înfiinţată în 1946 de Consiliul Economic şi Social şi, pe parcursul activității a realizat coordonarea întregii politici, a studiilor pe problematica drepturilor omului. Ea a fost activ implicată în codificarea a noi norme de drept internaţional al drepturilor omului. Ea a asigurat monitorizarea şi respectarea drepturilor omului în toată lumea. Constituită din reprezentanţii a 53 de state membre, Comisia ar fi trebuit sa creeze cadrul de manifestare şi dezbatere al statelor, organizaţiilor guvernamentale şi nonguvernamentale, în legătură cu problematica drepturilor omului.

Iniţial, Comisia şi-a orientat activitatea în direcţia definirii şi codificării standardelor internaţionale în materia drepturilor omului. În ultimele două decenii Comisia pentru Drepturile Omului a creat un sistem de proceduri speciale destinat investigării încălcărilor drepturilor omului. În cadrul sesiunii anuale a Comisiei, atât statele, cât şi organizaţiile non-guvernamentale prezentau informări cu privire la diferite situaţii care sunt în atenţia lor. Pe baza examinării acestor situaţii au fost desemnate grupuri de experţi mandataţi să examineze situaţiile la faţa locului,să poarte discuţii cu guvernele,să realizeze asistenţă, şi să condamne încălcările. Actualmente, activitatea Comisiei este semnificativ îndreptată în vederea direcţiei promovării drepturilor economice, sociale şi culturale, precum şi a dreptului la dezvoltare. Au fost create în acest scop o serie de grupuri de lucru mandatate cu analiza efectelor datoriei externe şi a sărăciei extreme asupra drepturilor omului.

Natura neconvenţională, ad hoc, a procedurilor speciale sub auspiciile Consiliului pentru Drepturile Omului permite un răspuns mai flexibil la încălcările grave ale drepturilor omului, decât cel al organismelor create de diferite tratate. Ea este realizată cu ajutorul unor experţi în drepturile omului, împuterniciţi prin mandate speciale, desemnaţi ca Raportori Speciali, Reprezentanţi, Experţi Independenţi, sau ca Grup de lucru, atunci când sunt investiţi prin acelaşi mandat. Ei examinează, monitorizează şi raportează Consiliului pentru Drepturile Omului fie asupra situaţiei drepturilor omului în anumite state şi teritorii ori asupra unor fenomene globale care generează încălcări grave ale drepturilor omului în lumea întreagă.

Printre priorităţile agendei de lucru a Comisiei menționăm drepturile femeii şi protecţia drepturilor copilului. De atenţia specială au beneficiat: situaţia copiilor în conflicte armate, violenţa împotriva femeii, traficul cu femei şi fete, drepturile grupurilor vulnerabile, în special ale minorităţilor etnice, religioase şi lingvistice, precum şi a populaţiilor indigene.

Din 1948 Comisia a fost asistată de o Subcomisie pentru Prevenirea Discriminării şi Protecţia Minorităţilor, transformată în Subcomisia pentru Promovarea şi Protecţia Drepturilor Omului alcătuită din 26 de experţi independenţi din întreaga lume. Subcomisia a creat la rândul său mai multe grupuri de lucru mandatate cu protecţia drepturilor populaţiilor indigene, minorităţilor şi grupurilor vulnerabile. Printre problemele de care s-au ocupat Comisia au fost şi formele actuale de sclavie-munca forţată, adopţia ilegală şi exploatarea sexuală în timp de război, etc.

Prin Rezoluţia Adunării Generale 60/251 din 15 martie 2006, Comisia pentru Drepturile Omului a fost înlocuită cu Consiliul pentru Drepturile Omului. Acesta este un organism inter-guvernamental destinat dialogului în chestiuni tematice legate de drepturile omului incorporate în Declaraţia Universală, inclusiv violările grave şi sistematice de drepturi ale fi inţei umane.

Principalul obiectiv constă în a ajuta statele să aplice angajamentele asumate de drepturile omului prin educaţie şi instruire, formare a capacităţilor proprii pentru soluţionarea numeroaselor probleme cu suportul asistenţei tehnice externe. Consiliul evaluează periodic situaţia în domeniu din statele membre ale ONU, propunînd Adunării Generale recomandări pentru dezvoltarea în continuare a valorilor internaţionale privind drepturile omului.

Fiind un organ subsidiar al Adunării Generale, Consiliul este responsabil în faţa membrilor ONU de promovarea respectului universal pentru toate drepturile omului şi libertăţile fundamentale, fără nici un fel de distincţie şi într-o manieră echitabilă. Activitatea sa este ghidată de principiile universalităţii, imparţialităţii, celerităţii, obiectivităţi şi non-selectivităţii, de dialogul internaţional al cooperării constructive. Rezoluţia prevede evaluarea şi raportarea Adunării Generale a activităţii Consiliului după cinci ani de la data înfi inţării [10, p.46].

Consiliul drepturilor omului are drept scop promovarea şi respectarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului la nivel global [2, p.245].

Consiliul ONU pentru Drepturile Omului se reuneşte în 3 sesiuni ordinare anuale, precum şi în sesiuni speciale, care sunt convocate la cererea a cel puţin unei treimi din componenţa Consiliului.

Mecanismele de care dispune Consiliul provin, în mare parte, de la fosta Comisie a Drepturilor Omului, cu diferenţa că maniera lor de funcţionare a fost revizuită, mai mult sau mai putin substanţial, în cadrul procesului de construcţie instituţională.Acestea sunt, după cum urmează:

-Mecanismul de evaluare periodică universală (Universal Periodic Review-UPR)- este un mecanism nou în sistemul internaţional al drepturilor omului, creat pentru examinarea pe o bază universală a situaţiei drepturilor omului din toate cele 192 state membre ONU.

-Procedurile speciale-reprezintă un instrument de bază al Consiliului, fiind format dintr-un corp de experţi/grupuri de experţi care îndeplinesc sarcini specifice, încredinţate de Consiliu prin rezoluţiile adoptate de membrii săi. Adunarea Generală a ONU a decis că Consiliul pentru Drepturile Omului trebuie să-şi asume şi să revadă,iar unde este necesar şi să raţionalizeze toate mandatele, mecanismele, funcţiile şi responsabilităţile Comisiei pentru Drepturile Omului în vederea menţinerii unui sistem de proceduri speciale şi de plângeri, precum şi sfaturi ale experţilor. Membrii Consiliului trebuie să respecte obligaţia de a coopera pe deplin în cadrul procedurilor speciale pentru accentuarea rolului său de conservare a universalităţii drepturilor omului [5, p.15].

-Comitetul consultativ-are rol de „grup de reflecţie”, menit să furnizeze Consiliului expertiză şi servicii de consiliere; activitatea sa este centrată asupra realizării de studii privind chestiuni tematice.

-Procedura de plângere (fosta procedură a Comisiei 1503) – este o procedură prin care sunt examinate plângerile privind încălcările grave şi sistematice ale drepturilor omului. Comunicările pot fi depuse de persoane fizice, grupuri de persoane sau ONG-uri.

Suplimentar mecanismelor preluate de la Comisia pentru Drepturile Omului, în baza Rezoluţiei Consiliului Drepturilor Omului al ONU nr.6/36 din 14 decembrie 2007, a fost constituit mecanismul pentru Expertiza privind drepturile popoarelor indigene. Totodată, prin rezoluţia Consiliului A/HRC/RES/6/13, s-a decis continuarea activităţii Forumului Social – spaţiul interactiv ONU în vederea desfăşurării dialogului privind eradicarea sărăciei în contextul respectării drepturilor omului şi dimensiunii sociale a procesului globalizării.

Alte instrumente de care dispune Consiliul pentru Drepturile Omului sunt:

-Forumul pentru minorităţi,

-Forumul Social

-Mecanismul pentru populaţii autohtone

Ele se reunesc anual pe parcursul a două-trei zile. Lucrările acestor platforme permit, în special societăţii civile, să-şi exprime punctele de vedere asupra unei problematici specifice şi se încheie în general cu recomandări adresate membrilor Consiliului pentru Drepturile Omului pentru ameliorarea situaţiei din domeniile respective.

Consiliul ONU pentru Drepturile Omului este constituit din 47 de state membre ONU. Statele membre sunt alese de Adunarea Generală. Ele pot avea cel mult două mandate consecutive, cu durata de trei ani. Pentru primele state alese în 2006, în mod excepţional, s-a aplicat regula repartizării mandatelor, astfel încât câte o treime din membrii săi au deţinut calitatea respectivă pentru unul, doi, respectiv trei ani. Pe lingă mandatele şi responsabilităţile asumate anterior de Comisia pentru Drepturile Omului, noul Consiliu deţine un mandat extins în ce priveşte prezentarea rapoartelor sale direct Adunării Generale ONU. Aceasta presupune elaborarea anumitor recomandări către Adunarea Generală în vederea dezvoltării continue a dreptului internaţional în domeniul drepturilor omului şi desfăşurarea unei Revizuiri Periodice Generale a îndeplinirii de către fiecare stat a obligaţiilor ce îi revin,în domeniul drepturilor omului.Preşedenţia Consiliului este exercitată pe bază anuală, prin rotaţie, de reprezentantul unuia din cele 5 grupuri regionale ONU.

Consiliul ONU pentru Drepturile Omului vizează, în principal, următoarele obiective:

- Dezbaterea situaţiilor de violare a drepturilor omului, inclusiv a celor cu caracter major şi sistematic;

- Elaborarea de recomandări adresate Adunării Generale ONU cu privire la dezvoltarea dreptului internaţional în domeniul drepturilor omului;

- Furnizarea de contribuţii în vederea prevenirii violărilor drepturilor omului şi a unui răspuns prompt în cazul urgenţelor în domeniul drepturilor omului;

- Promovarea aplicării depline a obligaţiilor asumate de către state în domeniul drepturilor omului;

- Promovarea coordonării acţiunii în domeniul drepturilor omului şi a chestiunilor relevante pentru acest domeniu în cadrul sistemului ONU.

Conform Rezoluţiei Consiliului Drepturilor Omului nr. 5/1 privind construcţia instituţională obiectivele pricipale ale revizuirii sunt:

- îmbunătăţirea situaţiei drepturilor omului pe pământ;

- îndeplinirea obligaţiilor statului în domeniul drepturilor omului şi a angajamentelor şi de evaluare a evoluţiilor pozitive şi a provocărilor cu care se confruntă de către stat;

- consolidarea capacităţii de stat şi de asistenţă tehnică, în consultare cu, şi cu consimţământul, statului în cauză;

- schimbul de bune practici între state şi alte părţi interesate;

- sprijin pentru cooperarea în promovarea şi protecţia drepturilor omului;

- încurajarea unei cooperări depline şi angajamentul cu Consiliul, cu alte organisme pentru drepturile omului şi Biroul Înaltului Comisar ONU pentru Drepturile Omului.

Consiliul este responsabil de promovarea respectului pentru protecţia drepturilor omului fără discriminare, prin elaborarea de recomandări în ceea ce priveşte violările grave de drepturile omului. Consiliul îşi propune să depăşească mentalităţile partizane prin noi metode de lucru şi instrumente. Experţi în problemele drepturilor omului s-au reunit sub egida fundaţiei Friederich Ebert, apropiată de partidul social-democrat SPD, pentru a analiza şansele de reuşită ale planificatei reforme a Consiliului ONU pentru drepturile omului, programată pentru anii viitori. Lista cazurilor de încălcare a drepturilor omului la nivel mondial, întocmită de Consiliul ONU pentru drepturile omului de la Geneva este lungă. Reprimarea violentă a protestelor din Iran, nesiguranţa şi violenţele din sudul Sudanului, situaţia dificilă în care se află apărătorii drepturilor omului din Kongo, neelucidarea în justiţie a unor crime, răpiri şi dispariţii de persoane în Sri Lanka, problemele legate de drepturile omului în China, Afganistan, Somalia şi Myanmar – toate acestea se regăsesc pe respectiva listă. Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a putut îmbunătăţi situaţia victimelor prin rezoluţii şi recondamnări ale statelor vinovate, dar aceasta s-a întâmplat mai degrabă sporadic, după cum afirmă Volkmar Deile, fost secretar general al organizaţiei Amnesty International Deutschland.

O carenţă a Consiliului ONU pentru Drepturile Omului este mentalitatea de bloc în rândul ţărilor şi regiunilor de pe glob care trimit membri în Consiliu. Aceşti delegaţi iau decizii prestabilite. Un alt motiv de insatisfacţie rezidă în faptul că acest consiliu nu reacţionează la situaţii existente în Sudan sau Sri Lanka de o manieră care să vină într-adevăr în ajutorul victimelor.

De la crearea sa în 2006, Consiliul s-a reunit în şedinţe ordinare şi şedinţe extraordinare, consacrate situaţiei din Palestina, războiului din Liban, crizei financiare globale şi urmărilor cutremurului din Haiti, dar şi dreptului la hrană. Lista cazurilor de încălcare a drepturilor omului la nivel mondial, întocmită de Consiliul ONU pentru drepturile omului de la Geneva este lungă. Reprimarea violentă a protestelor din Iran, nesiguranţa şi violenţele din sudul Sudanului, situaţia dificilă în care se află apărătorii drepturilor omului din Kongo, neelucidarea în justiţie a unor crime, răpiri şi dispariţii de persoane în Sri Lanka, problemele legate de drepturile omului în China, Afganistan, Somalia şi Myanmar – toate acestea se regăsesc pe respectiva listă. Consiliul ONU pentru Drepturile Omului a putut îmbunătăţi situaţia victimelor prin rezoluţii şi condamnări ale statelor vinovate [4].

La un an după prima reuniune, la 18 iunie 2007, Consiliul a adoptat „pachetul de consolidare instituţională” care furnizează elemente pentru ghidarea activităţii sale viitoare. Acest important document include un nou mecanism de evaluare periodică universală, care permite aprecierea situaţiei de drepturile omului în toate cele 192 state membre ale ONU. Mecanismul este complementar celui al Comitetelor ONU pentru monitorizarea respectării Convenţiilor ONU. Procedura de evaluare periodică are drept obiective îmbunătăţirea situaţiei drepturilor omului în statele ONU, îndeplinirea obligaţiilor asumate de către state în acest domeniu, estimarea evoluţiilor pozitive şi a provocărilor cu care se confruntă statele. Totodată, implementarea procedurii urmăreşte scopul îmbunătăţirii capacităţii statelor prin acordarea de asistenţă tehnică şi consultanţă, stimularea schimbului de bune practici, sprijinirea cooperării în promovarea şi protecţia drepturilor omului, încurajarea conlucrării maxime cu Consiliul, cu Biroul Înaltului Comisar ONU pentru Drepturile Omului, alte organe specializate în domeniu. Fiind unul dintre principalele mecanisme de lucru ale Consiliului, procedura este concepută pentru a asigura implicarea totală a statului evaluat, identifi carea nevoilor sale de dezvoltare a

capacităţilor, garantînd un tratament egal pentru fi ecare ţară supusă evaluării. Faptul determină un proces de cooperare în cadrul ONU până în 2011 inclusiv, când vor fi revizuite situaţiile în domeniul drepturilor omului din fi ecare ţară membră a ONU [10, p.47].

În prezent nu există un alt mecanism universal de acest gen. Procedura de evaluare periodică este unul din elementele cheie ale Consiliului, care aminteşte membrilor săi despre responsabilitatea respectării depline şi punerii în aplicare a tuturor drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale. Scopul fi nal al acestui nou mecanism este de a îmbunătăţi situaţia drepturilor omului în toate ţările şi a remedia încălcările în domeniu oriunde ar apărea.

Toate statele membre ale ONU vor fi revizuite la fi ecare patru ani, 48 de ţări fi ind evaluate în fi ecare an. Toţi 47 de membri ai Consiliului vor fi evaluaţi în timpul mandatului. La 21 septembrie 2007, Consiliul a adoptat un calendar detaliat privind ordinea luării în considerare a celor 192 de state membre ale ONU în perioada primului ciclu de patru ani (2008-2011). Aplicarea procedurii în privinţa Republicii Moldova este planificată pentru anul 2011.

Fiecare ţară evaluată este asistată de grupuri de trei state, cunoscut sub numele de „troică", care servesc ca raportori. Pentru fi ecare evaluare „troica" se selectează prin tragere la sorţi, desfăşurată anterior fiecărei sesiuni de lucru a grupului de evaluare. Specificăm, că în perioada 1-12 noiembrie 2010, reprezentantul Republicii Moldova a făcut parte din troica care a elaborat rapoarte de drepturile omului privind ţările Jamaica, Nepal şi Palau.

Biroul Înaltului Comisar pentru Drepturile Omului asigură asistenţa şi expertiza necesară raportorilor. Evaluarea se bazează pe informaţiile furnizate de către statul supus acestei proceduri, care poate avea forma unui „raport naţional", precum şi orice alte informaţii considerate relevante de ţara respectivă, putând a fi prezentate oral sau în scris, cu condiţia că sinteza în scris a informaţiilor nu va depăşi 20 de pagini, pentru a garanta un tratament egal tuturor statelor şi a nu supraîncărca mecanismul. Statele membre sunt încurajate să elaboreze informaţii printr-un amplu proces de consultare la nivel naţional cu toate părţile interesate [10, p.47].

Înfiinţarea Consiliului pentru drepturile omului a fost un moment important nu numai în istoria ONU, dar şi în configuraţia de puteri pe arena internaţională.

Consiliul reprezintă o platformă eficientă pentru consolidarea protecţiei şi promovării drepturilor omului în cadrul ONU. Cu adevărat, Consiliul pentru Drepturile Omului are un potenţial mare şi este mai potrivit pentru protecţia drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului. În mare parte, însă, activitatea şi succesul acestuia este în funcţie de felul în care guvernele statelor membre vor accepta şi interpreta noile modificări [5, p.15].

Prin înfiinţarea Consiliului pentru Drepturile Omului, Adunarea Generală a demonstrate că drepturile omului reprezintă o prioritate pentru ONU. Consiliul a adoptat mecanisme care au consolidate capacitatea de abordare a cazurilor de încălcare a drepturilor omului. Eficienţa şi credibilitatea sa se bazează pe cooperarea în cadrul procedurilor special şi pe aplicarea deplină a acestora, precum şi pe adoptarea reformelor şi mecanismelor în vederea consolidării capacităţii de abordare a cazurilor de încălcare a drepturilor omului din toată lumea.

La 13 mai 2010, în urma alegerilor în Adunarea Generală ONU, la New York, cu votul a 175 de ţări, Republica Moldova a fost aleasă prima dată membru al Consiliului. Potrivit Rezoluţiei 60/251 adoptate de Adunarea Generală, Reprezentantul permanent al Republicii Moldova la ONU a transmis la 10 martie 2010 Preşedintelui Adunării Generale Scrisoarea privind asumarea benevolă a obligaţiilor şi promisiunea de a contribui la cauza de promovare şi apărare a drepturilor omului. Astfel, statul nostru şi-a susţinut candidatura

şi a demonstrat importanţa standardelor reprezentate de Declaraţia Universală a Drepturilor Omului în cadrul politicilor naţionale, cât şi implicarea în promovarea drepturilor omului în plan regional. În cadrul aceleaşi sesiuni de lucru în Consiliu au fost alese Angola, Ecuador, Guatemala, Jamahiria Arabă Libiană, Malaezia, Maldive, Mauritania, Polonia, Qatar, Spania, Elveţia, Thailanda şi Uganda [10, p.50].

În scopul asigurării unui mecanism eficient de elaborare și evaluare a documentelor de politici în domeniul drepturilor omului, implementării eficiente a tratatelor internaționale din domeniul drepturilor omului la care Republica Moldova este parte, precum și al monitorizării respectării angajamentelor asumate, prin Hotărârea nr. 65/2019 [9], Guvernul RM a instituit Consiliul național pentru drepturile omului (CNDO), Secretariatul permanent pentru drepturile omului, structurile locale ale CNDO, coordonatorii pentru drepturile omului la nivel central și local [11, p.3].

Consiliul Național pentru Drepturile Omului este un organ consultativ al Guvernului, instituit în scopul monitorizării modului de implementare a politicii statului în domeniul drepturilor omului, precum şi a tratatelor internaționale din domeniul drepturilor omului la care Republica Moldova este parte, precum şi al monitorizării respectării angajamentelor asumate [8].

Printre competențele Consiliului sunt:

- coordonarea și punerea în aplicare a unei politici de stat uniforme în domeniul drepturilor omului;
- supravegherea procesului de elaborare, implementare și evaluare a documentelor de politici în domeniul drepturilor omului;
- examinarea și aprobarea rapoartelor semestriale de implementare a PNADO;
- facilitarea interacțiunii cu mecanismele internaționale de protecție a drepturilor omului;
- coordonarea procesului de implementare a recomandărilor internaționale în domeniul drepturilor omului, inclusiv a celor formulate în adresa Republicii Moldova în cadrul evaluărilor periodice universale în domeniul drepturilor omului;
- evaluarea gradului de respectare a drepturilor omului și aprobarea rapoartelor naționale inițiale și periodice privind implementarea tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte;
- crearea, în caz de necesitate, a comisiilor specializate și a grupurilor de experți pe anumite domenii, precum și supravegherea activității acestora etc. [11, p.3].

Coordonarea implementării Planul național de acțiuni în domeniul drepturilor omului (PNADO) 2018-2022 se înfăptuiește în două niveluri: coordonarea strategică intersectorială – realizată de Consiliul național pentru drepturile omului, în calitate de organ consultativ de coordonare, compus din reprezentanți ai Parlamentului, Guvernului, autorităților administrației publice centrale, societății civile și coordonarea la nivel tehnic realizată de către Secretariatul permanent pentru drepturile omului [11, p.3].

Concluzii

Generalizând cele investigate în prezentul studiu, deducem următoarele concluzii: problema drepturilor omului nu este numai o problemă internă a statelor, dar este una dintre problemele majore ale contemporaneităţii, a cărei respectare şi aplicare demonstrează capacitatea de înţelegere şi cooperare a tuturor statelor şi popoarelor ca să practice acele măsuri şi acţiuni care favorizează democraţia, libertatea, înţelegerea, cooperarea multiformă, toleranţa şi prietenia între toate naţiunile şi statele, grupurile etnice şi religioase în scopul salvgardării păcii şi securităţii în lume. Statele şi organizaţiile internaţionale create de ele, precum şi organizaţiile non guvernamentale au instituit norme juridice, tehnici şi metode adecvate pentru respectarea drepturilor şi garantarea aplicării

efective a acestora.

Considerăm, că problema nerespectării drepturilor omului nu este numai o problemă naţională, internă a statelor, ci una internaţională, mondială, în a cărei respectare este interesată întreaga societate internaţională şi în primul rând – Organizaţia Naţiunilor Unite.

Referinţe

1. Bolintineanu A., Năstase A, Aurescu B. Drept internaţional contemporan, Bucureşti, Ed.ALL BECK, 2000.
2. Burian Al., Balan O. ș.a. Drept internaţional public. Ediţia a IV-a (revăzută și adăugită). Chișinău, Tipografia ”Elena V.I.”, 2012.
3. Carta Organizaţiei Naţiunilor Unite. Tratate internaţionale la care Republica Moldova este parte. Volumul XXVI. Chişnău, 2001.
4. Consiliul ONU pentru Drepturile Omului îşi poate dovedi curând eficienţa. https://www.dw.com/ro/consiliul-onu-pentru-drepturile-omului-%C3%AE%C5%9Fi-poate-dovedi-cur%C3%A2nd-eficien%C5%A3a/a-6155424, accesat la 28.01.2021.
5. Cucoş D. Consiliul pentru Drepturile Omului-organism de prim rang al Organizaţiei Naţiunilor Unite în materie de promovare şi respectare a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului. În: Revista Naţională de Drept, 2008, nr.6.
6. Duculescu Victor. Protecţia juridică a drepturilor omului - mijloace interne şi internaţionale, Bucureşti, Editura Lumina Lex, 1998.
7. Fuerea Augustin. Drept comunitar european. Bucureşti, Editura All Beck, 2005.
8. Guvernul RM. Cancelaria de Stat. Pagina Oficială.
https://cancelaria.gov.md/node/5148, accesat la 20.01.2021.
9. Hotărîrea Guvernului RM nr.65 din 11.02.2012 cu privire la Consiliul național pentru drepturile omului. Publicat: 15.02.2019 în Monitorul Oficial Nr. 49-58, art Nr: 101. Data intrarii in vigoare: 15.02.2019.
http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&lang=1&id=379272, accesat la 16.01.2021.
10. Iabangi Luciana. Ce este Consiliul ONU pentru Drepturile Omului. În: Revista Institutului Național al Justiției, nr.1, 2011.
https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/46-51_Ce%20este%20consiliul%20ONU%20pentru%20Drepturile%20Omului.pdf, accesat la 06.02.2021.
11. Proiectul Raportului Național în contextul celui de-al treilea ciclu de Evaluare Periodică Universală a respectării drepturilor omului. Februarie, 2021. https://cancelaria.gov.md/sites/default/files/raport_upr_2021.pdf, accesat la 12.02.2021.
12. Purdă N., Diaconu N. Protecţia juridică a drepturilor omului. Bucureşti, Universul Juridic, 2011.